

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Wildfire

FUTÓTŰZ

HANNAH GRACE

PASSION
VALOGATÁS

A Maple Hill főiskola diákjai, Russ Callaghan és Aurora Roberts először egy, a tanév végét ünneplő bulin gabalyodnak össze, és egy ivós játék végül egy szenvedélyes egyéjszakás kalanddal végződik. Aurora, aki sose várja meg a reggeli kínos pillanatokot (és a férfaktól se vár sokat), elsurran, mielőtt Russ megkérdezhetné a teljes nevét.

Így eléggé meglepődnek, amikor összefutnak annak a nyári tábornak az első napján, ahol mindketten táborigyelők, és ahova mindketten a bonyolult családi életük elől menekülnek. Russ reméli, ha elég messze kerül Maple Hillstől, elkerülheti apja szerencsejáték-függőségének következményeit, míg Aurora unja, hogy meg kell küzdenie a környezete figyelméért, és vissza akar térni oda, ahol utoljára igazán otthon érezte magát.

Russ tudja, ha megszegi a tábor szigorú szabályát, mely tiltja az alkalmazottak közötti kapcsolatot, egyenesen mehet is vissza Maple Hillsbe még a nyár vége előtt, de sajnos Aurora sose volt igazán jó szabálykövető, és persze semmi sem erotikusabb a titkos légyottoknál...

Vajon vonzalmuk lángja elalszik a nyár végére, vagy nyári kalandjuk olyan tüzet gyújtott, amit nem lehet kioltani?

HANNAH GRACE

saját szavaival élve cuki, komfortot nyújtó könyveket ír, melyek első sorban a romantikát kedvelő fiatal felnőtteknek szólnak. Amikor nem a szereplői szeméről ír az adott fejezetben az ezredik alkalommal, vagy éppen véletlenül ugyanazt a nevet adja két teljesen különböző karakternek, vagy esetleg olyan ritka angol szófordulatokat használ, amiket senki sem ért meg, akkor a férjével és két, Pig és Bear nevű kutyájukkal lóg.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.hannahgrace.co.uk

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

**PASSION
VALOGATÁS**

„A szikrák azonnal elkezdenek csapkodni, ahogy kinyitod a könyvet! És nem árt egy figyelmeztetés: igazán forróak!” **Kirkus**

„Őszinte, sebezhető, és rettenetesen szexi. Az olvasók szurkolni fognak Russnak és Aurorának az első oldaltól kezdve.” **Booklist**

„Úristen! Nem tudom, Hannah Grace mit tesz a könyveibe, de teljesen függő lettem!!! Egyszerűen IMÁDTAM az Icebreakert, és nagyon kíváncsi voltam a folytatásra. Szuperek az új karakterek, és néhány ismerős arccal is találkozhatunk.” **Amazon**

„Élveztem megismerni Russt és Aurorát. Imádtam a kettejük közötti évdődést és a kémiajukat. Voltak könnyebb pillanatok és nehezebbek is, ami megerősítette a mély, érzelmi kötődésüket. A karakterek szórakoztatóak, és tetszett a nyári táboros helyszín. Nagyon ajánlom, ha jól megírt, viccesen évdődő karakterekről akarsz olvasni!” **Amazon**

„Ez a könyv még jobban tetszett, mint az előző, felülmúlta a várakozásaimat! Jó volt visszatérni Maple Hillsbe, és látni az ismerős szereplőket. De ami igazán kiemelkedő, az a Russ és Aurora közötti elképesztő kémia! Tényleg egymásnak lettek teremtve. Kellemesen hiteles és érett karakterek, akik annak ellenére is hajlandók kitárni a szívüket, hogy akár össze is törhetik azt.” **Goodreads**

HANNAH GRACE

Wildfire
FÜTŐTŰZ

— részlet —

Első fejezet

RUSS

HENRY TEKINTETE GYAKORLATILAG LYUKAT éget belém a nappali tulsó feléből.

– Jó nagy szívás lesz a nyarad.

A csapatársaim felől egyetértő horkantások visszhangoznak – Mattie, Bobby és Kris a lehangosabb, akik mind valami hasonlót mondtak nekem, amikor közöltem velük, hogy idén nyáron nem csatlakozom hozzájuk Miami-ban.

– Lelkesítő szavak, Turner – vágok vissza a lesajnáló lakótársamnak. – El kéne menned motivációs trénernek.

– Majd amikor a jövő héten kemény kétkezi munkára fognak, meg csapatépítő feladatokban kell részt vened a betanításon, sajnálni fogod, hogy nem hallgattál rám. – Henry tovább lapozgatja a Honey Acres brosúráját, és minél tovább halad benne, annál jobban ráncolja a homlokát. – Mi az az éjjeli ügyelet?

– Hetente kétszer a táborozók kabinjából nyíló szobában kell aludnom, hátha szükségük van valamire – mondom lazán, majd végignézem, ahogy Henry szeme elkerekedik a rémülettől. – A hét többi napján meg a saját kabinomban alszok.

– A bűdös életbe nem mennék ebbe bele – mondja, ahogy visszahajítja a brosúráját a dohányzóasztalra. – De azért sok szerencsét.

– Lehetne rosszabb is – jegyzi meg Robbie a nappali tulsó sarkából. – Neked legalább nem kell Kanadába költözned idén nyáron.

Nate hangosan felnyög, majd arcát a barátnője hajába fúrja, ahogy mélyebbre süpped a karosszékbe, amin megosztozik vele.

– Ne emlegesd már folyton kibaszott Kanadát.

– Csakis magadat hibáztathatod – motyogja Stassie elég hangosan ahhoz, hogy mindenki hallja. – Ne nyafogj már ennyit. Nate, te akartál a Vancouver csapatában játszani.

– Inkább költöznék Kanadába, mint hogy húsz kölyköt pesztráljak kilenc héten keresztül. – A Henry arcán játszó őszinte undor láttán még azt hinné az ember, hogy éppen egy mészárszéken készülök dolgozni, nem pedig azt, hogy a nyáron felügyelő leszek egy ottalvós táborban. – Ezt aztán baromira nem gondoltad át, Callaghan.

Pedig nagyon is átgondoltam.

A Honey Acres fő ügyfelei azok az elfoglalt és gazdag szülők, akiknek valahogy le kell foglalnia a gyerekeiket a nyáron, amíg ők dolgoznak. Szerencsére a hely pokolian drága, ami azt jelenti, hogy az épületek és a felszerelés jobbak, mint bármelyik másik táborban, aminek utánajártam, és miután a feladat az, hogy az ember jó pár gyereket tartson szemmel, a melót jól meg is fizetik, és a gyerekfelügyelőknek még több teljes szabadnap is jár. Ami tudom, hogy kész luxus, és hogy a legtöbb helyen közel nem így van.

Kris és Bobby vetette fel, hogy jelentkezhetnék, miután azal érvelve, hogy szereznem kell valami melót, visszautasítottam a meghívásukat a közös vakációzásra. Úgy tíz évvel ezelőtt egy nyarat a Honey Acresben töltöttem, és megesküdték rá, hogy az a legjobb tábor egész Kaliforniában, én meg hajlandó lettem volna bárhová jelentkezni. Eléggé le vagyok égve, amióta a bárt, ahol dolgoztam, bezáratták a zsaruk. Sajnálatos módon a híre, miszerint gyanús ügyletek mennek ott és kiszolgálják a kiskorú diákokat, végül csak utolérte, és egyelőre semmi jele, hogy újra kinyitnának.

Úgyhogy bár Henry meg van róla győződve, hogy nekem elmentek otthonról, a másik lehetőségem az volt, hogy meló nélkül lézengek Maple Hillsben, miközben az anyám folyton nyaggat, hogy látogassam meg.

Rettentő könnyű választás volt.

– Én csak azt hallom, Hen, hogy továbbra sem akarsz velem tartani – cukkolom.

– A válaszom továbbra is nem. Köszí. De hogyha szükséged lenne egy kamu vészhelyzetre, hogy elmehess onnan, csak szólj. Én majd hívlak.

JJ, aki Henry mellett ül a kanapén, közelebb hajol hozzá, és megböki őt a vállával.

– A következő két évben az egyetlen vészhelyzet, amivel szembe kell majd nézned, kapitány, hogy majd' belefulladász majd a sok p...

– JJ! – sikkantja Stassie a srác szavába vágva.

– Ne legyen már ilyen mocskos a fantáziád – feddi meg őt JJ. – Azt akartam mondani, hogy a sok piába fullad majd bele.

Stassie a szemét forgatva bemutat neki, mire JJ dob neki egy csókot. Stassie leereszti kezét, majd ajkán lágy mosollyal felém fordul.

– Ne is törődj Henryvel, remekül fogod érezni magadat. De azért hiányolni fogunk majd.

– Te már nem is laksz itt – jegyzi meg Mattie felhúzott szemöldökkel.

– Te meg soha nem is laktál! – vág vissza Stassie, mire beindul a vita, hogy mégis ki tölt több időt ebben a házban.

Bármennyire is hálás vagyok azért, hogy sikerült munkát kerítenem a nyárra, azért kicsit szívas, hogy alig költöztem össze Henryvel és Robbie-val – meg Mattie-vel, Bobbyval és Krisszel, a nem hivatalos lakótársainkkal, akik varázslatos módon mindig megjelennek, valahányszor csak valaki kaját említ –, máris húzhatok el innen.

Furcsa, hogy miután az elmúlt két évben a diákszövetségi szobatársammal, előtte meg a bátyámmal, Ethannel, osztoztam egy hálón, most saját szobámban van, de máris annyival boldogabb vagyok itt.

Az olyan egyértelmű dolgokon túl, hogy van magánszférám, meg olyanokkal lakok együtt, akiket bírok, jó érzés, hogy nem kell stratégia módjára előre kitervelnem, mikor verjem ki, vagy, nagy ritkán, mikor hozzak fel csajt. Henry volt olyan rendes és közölte, hogy miután hat hónapon keresztül lakott Nate és

Stassie mellett, teljes bizonyossággal kijelentheti, hogy a falak nem hangszigeteltek.

– Most egész délután ezen fogtok vitázni, vagy esetleg nekiállhatunk felkészülni a bulira? – kiabálja túl Robbie Stassie és Mattie civódását.

Ma este bulit tartunk, hogy így búcsúzzunk el a végzős sráctoktól, vagy, ahogy Robbie nevezi, ez egy „viszlát és húzzatok a francba”-buli. Ő maga Maple Hillsben marad, hogy megszerze a mesterdiplomáját, és ezer örömmel megtartja a buliszervezői titulusát.

Ennek ellenére látszatra senki sem lelkesedik túlságosan azért, hogy felkészítsék a házat a Maple Hills-i diákok pár óra múlva minket letámadó hadára. Tudom, hogy a srácok számára ez egy korszak végének érződik – négy év nagyon hosszú idő minden egyes napot valakivel tölteni. Nate és Robbie még régebb óta vannak így – ők nem, hogy két különböző országban, de még csak két különböző városban sem éltek soha.

Számomra viszont egy korszak kezdetének tűnik. Az egyetem elején azért csatlakoztam a diákszövetséghez, mert egy olyan családra vágytam, ami majd nem hagy úgy cserben, mint ahogy a valódi családom teszi. Azt hittem, hogy a szövetségi fivéreim majd jóban-rosszban kiállnak mellettem, hogy végre lesz majd valaki, akire számíthatok, de végül nem így lett. Már elsősként éreztem, hogy hibát vétettem, de kitarítottam a döntésem mellett, mivel azt hittem, beletelik majd némi időbe, hogy a szövetség családnak érződjön. Aztán már biztosan tudtam, hogy hibát követtem el, amikor a másodév elején jött az a faszág a pályával, csakis azok álltak ki mellettem, akik most itt vannak a szobában.

Az volt életem legrosszabb időszaka, ami nem kis szó, én meg totál elfojtottam a szégyent, amit éreztem. Aztán egy nap Henry megkérdezte, jól vagyok-e, én meg azt feleltem, hogy persze. Arra számítottam, hogy a dolog ezzel le is lesz zárva, de erre Henry közölte velem, hogy tudja, hazudok, és hogy majd visszajön, ha készen állok beszélni róla. Aztán minden egyes héten megejtettük ezt a beszélgetést, mígnem végül belebotlottam a téli szünet alatt.

Megpróbáltam hazamenni, de csak nagyjából huszonnégy órát bírtam apám kaszinói veszteségét követő részeges, érthetetlen baromságait és anyám szinte már profiszámba menő képtelenségét arra, hogy számonkérje rajta a tetteit, aztán már úton is voltam vissza a campusra. Henry éppen a hokiházba tartott a művészkellékeiért, amikor pedig meglátott, megkérdezte, jól vagyok-e, mire akkor először azt feleltem, hogy nem.

Miután olyan sok éven át túlságosan szégyelltem és túl dühös voltam apám szerencsejáték-függősége miatt, hogy bárkinek is beszéljek róla, akkor minden úgy kibukott belőlem, mintha hánytam volna a szavakat. Még Faulkner edző és Nate sem tudja pontosan, mi zajlik nálunk otthon, de Henrynek akkor kibaszottul mindent elmondtam.

Henry pedig állt ott, festővászonnal a hóna alatt, és hallgatott.

Amikor végeztem, úgy érezve magamat, mintha tonnányi téglá került volna le a vállamról, megkérdezte, hogy nem ennék-e csirkeszárnyat a Kenny'sből, meg hogy lógnék-e vele a szünet alatt. Nem kérdezett semmit, nem adott tanácsot, nem ítélt. Ezért is mondtam rögtön igent, amikor megkérdezte, nem szeretnék-e vele és Robbie-val lakni.

A szobában időközben kitört a káosz, mint ahogy az mindig is történik, valahányszor csak mindannyian összejövünk, a beszélgetések összefolynak, és valahogy mindegyik hangosabb az előzőnél. A halkszavúságom miatt az emberek gyakran hiszik, hogy félnék vagyok, pedig nem így van. Ha engem kérdez valaki, még csak csendes sem vagyok – csakis azért tűnök annak, mert mindenki más olyan hangos. A csapattársaimmal ellentétben én szívesebben ülök ott és figyelek, mint hogy mindennek a sűrűjében legyek. A figyelem központjában lenni túl nagy nyomással jár – túl sok ott a lehetőség arra, hogy mindent elbasszon az ember. Sokkal szívesebben vagyok megfigyelő, valaki, aki a partvonalról szemléli a dolgokat.

Átsétálva a konyhába kiveszek egy üveg vizet a hűtőből, majd még egyet, amikor megérezem, hogy valaki áll mögöttem.

– Készen állsz az első hivatalos bulidra? – kérdezi JJ, ahogy elveszi tőlem a felkínált vizet.

Mindketten nekidőlünk a konyhapultnak, és onnan nézzük a nappalit.

– Azt hiszem. Az egyetlen szabály, hogy nem szabad kikészíteni Robbie-t, igaz?

JJ horkant egyet, ahogy letekeri italának kupakját.

– Ami engem illet, nekem pont az a kedvenc hobbim, de minden attól függ, mennyire akarod, hogy megdolgoztassanak a következő szezonban.

– Azt hiszem, inkább igyekszem majd jóban lenni vele.

– Otthon érzed már magad? – kérdezi JJ, ahogy iszik egy kortyot.

Az utóbbi pár hétben jó sok időt töltöttem JJ-vel, és rájöttem, hogy a mókamester felszín alatt egy igazi nagytesó rejtőzik. Miután pár hónapja minden megtakarításomat elköltöttem egy régi furgonra, én lettem mindenki nem hivatalos költöztetője. Jó érzés volt hasznosnak lenni, úgyhogy a dolog egészen addig nem is zavart, amíg Lola nem kezdett el azon aggódni, hogy cuccai majd véletlen Nate új vancouveri lakásában kötnek ki, mire farkakat rajzolt minden dobozra, ami nem az övé vagy Stassie-é volt.

Így aztán JJ-vel egy kidekorált dobozokkal teli furgonnal mentünk le az új lakásához San Joséba, mire egész út alatt kaptuk a furcsa pillantásokat a többi sofőrtől. Az ember jó sok mindent megtud valakiről, ha eltölt vele vagy tíz órát egy apró helyre összezárva. Ironikus módon JJ azzal heccelt, hogy engem szinte lehetetlen kiismerni.

– Alakul a dolog – ismerem be. – Ez jó nagy változás ahhoz képest, amihez hozzá vagyok szokva.

– Ne feledd, te ide tartozol. Mindenki azt akarja, hogy itt legyél, hallod? – mondja halkan.

Soha egyik srácnak sem hangoztattam a félelmeimet, JJ azonban valahogy mégis tudja, hogy igyekszem kimaradni a dolgokból. Egyszer megjegyeztem neki, hogy milyen éles szemű, erre azt mondta, azért, mert skorpió. Bármit is jelentsen ez.

Attól még nagyra értékelem a dolgot, és hosszú idő óta most először úgy érzem, megértene. Amit furcsa érzés elfogadni, miután az esetek többségében még én sem értem magamat.

– Vágom – felelem. Megpaskolja a vállamat, majd elindul vissza a helyére a nappaliban. Lassan követem őt, majd levetem magamat Henry mellé.

Robbie tapsol egyet, mire mintha mindannyian ismét a hokipályán lennénk, mivel rögtön ösztönösen csakis rá figyelünk, mint egy csapat jól kiképzett kutya.

– Olyan mini-Faulkner vagy, anyám – morogja Nate kényelmetlenül ficeregve a foteljében.

– Ugye tudjátok, hogy valahányszor csak tapsvihart hallok, összerezzenek – teszi hozzá Bobby. – Ha engem kérdeztek, ez egy valódi traumareakció.

– Én akkor is hallok azt a tapsolást, amikor egyedül vagyok – mondja Mattie együttérzőn bólogatva.

– Ugyan! – horkant Joe. – Az csak Kris a szomszéd szobában. És csak egy tapsot hallasz. Azt, ahogy a csaj seggére vág.

Robbie sziszeg valamit a bajsza alatt, miközben Kris hozzávág egy díszpárnát Joe-hoz, amit az elkap és vissza is dob, mire kitör a káosz.

– Hol voltak ezek a védőtechnikák, amikor hokiztál, Joe? – kérdezi Henry, eléggé meglepve őt ahhoz, hogy Kris egyik párnája egyenesen képen találja.

– Az ég szerelmére! – morogja Robbie. – Ez a buli baromira nem fog összejönni, ha az egyikőtök összeszed egy agrárázókodást, ti bohócok. Gyerünk, még egyszer utoljára.

A szobára természetes csend borul, ahogy vonakodva mindenki felsorakozik, hogy Robbie kioszthassa nekik a feladatokat, és van egy furcsa pillanat, amikor, azt hiszem, mindenki rádöbben, hogy ez lesz az utolsó buli, amit a srácok együtt rendeznek ebben a házban.

Teljesen a gondolataimba merülök, amikor JJ egyszer csak nevetni és kiabálni kezd.

– Öt dolcsi! Mind jöttök nekem öt dolcsival!

– Micsoda?

– Stas bög! – Egyik karját a lány köré kanyarítja, és csókot nyom a feje oldalára. – És még csak nem is ivott! Nyertem.

Stassie letörli könnyeit a kézfejevel, és döbbenet körbepillant.

– Ti rajtam fogadtatok?

A srácok mind a tárcájukért nyúlnak, és előhúznak pár bankót. Mattie megrántja vállát, majd JJ várakozó tenyerébe csapja a pénzt.

– Gyakorlatilag a könnyeidben fogadtunk.

– Ez hihetetlen. Nate, te tudtad... – A pasija felé fordul, aki éppen akkor húzza ki suttymban a zsebéből a pénzt. – Akkora seggfej vagy! Mind seggfejek vagytok.

Nate átnyújtja az ötdollárosát JJ-nek, majd szorosan átöleli Stast, és kedveskedve megpuszítja a halántékát.

– Még csak meg sem próbáltad kibírni sírás nélkül. Vehetem volna neked csirkeszárnyat abból a pénzből.

– Hihetetlen. Ez az egész egyszerűen olyan szomorú. Ti srácok most mindannyian másfele indultok, és ettől most van ez az egész hangulat.

– Jobban éreznéd magadat, ha elárulnám: Russ nem fogadott arra, hogy ma bőgni fogsz?

Stas könnyektől csillogó szemével az enyémbe néz, és elviyorodik.

– Köszí, muffin. Te nem kerülsz fel a púp a hátamon-listára.

Köszönetem jeléül biccentek felé egyet, engedve, hogy azt gondolja, ez azért van, mert azt hittem, nem fog sírni – márpedig tudtam, hogy fog –, nem pedig azért, mert kerülöm a szerencsejátékot.

– Már elnézést – vág közbe Henry. – Én sem fogadtam.

Henry szintén tudta, hogy Stas bőgni fog, de úgy döntött, hogy rám való tekintettel többé ő sem fogad. JJ még mindig a pénzét számolja, amikor Lola, kezében egy vörös műanyag poharakkal teli szatyorral, besétál a szobába. Végighordozza tekintetét a soron, majd összehúzza szemöldökét.

– Elbőgte magát, mi?

– Ja – visszhangozza a szoba.

– A francba már, Anastasia! – Lola Robbie ölébe ejti a szatyrot, lehajol, hogy megcsókolja, majd a táskájába nyúl, és kihúzza onnan némi pénzt. – Ez az utolsó alkalom, hogy pénzt látsz tőlem, Johal.

– Legalábbis addig, amíg bele nem bukom a hokiba, és helyette a valódi hivatásomnak nem szentelem magam – vág vissza JJ. – A chippendale-kedésnek.

– Legalábbis addig.

– Most, hogy mindenki megadta a tartozását, nekiállhatnánk végre ennek az egész baromságnak, könyörgöm? – nyögi Robbie.

A szobára ismét a korábbi néma csend borul, ahogy a csapattársaim agyán egyesével ugyanaz a gondolat suhan át. Nate megköszörüli a torkát, és bólint.

– Még egyszer utoljára.

A furcsa hangulatnak abban a pillanatban vége szakad, hogy Lola röhögni kezd.

– Rendben van, Alexander Hamilton. És még állítólag én vagyok a színpadias. Egy halom kibaszott drámakirálynővel vagyok összezárva.

Második fejezet

AURORA

NEM IS KÉNE MOST itt lennem, de van valami a kosarasokban, ami miatt az önkontrollom totál megadja magát.

Megmondtam, hogy nem jövök el, és Emilia már ott is vár rám a hokiházban, úgyhogy fogalmam sincs, miért engedtem, hogy Ryan nyavalyás Rothwell rávegyen, hogy a tervemet a francba hagyva beugorjak. Mi van a magas, izmos pasikban, akik ügyesen használják a kezüket, amitől így elgyengülök? Ez az élet egyik nagy rejtélye. Egyike azoknak, amit, a buliban megjelentek tömege alapján ítélve, a Maple Hills női diákjainak a fele igyekszik megfejteni.

Miután a csapat több tagja is most diplomázik, a ma esti az utolsó bulijuk. Ryannel vagy négyszer elbúcsúztunk egymástól a múlt héten, és bármennyire remek srác is, mindketten tisztában vagyunk vele, hogy nem fogja velem tartani a kapcsolatot. Az NBA azaz a National Basketball Association, vagyis a Nemzeti Kosárlabda Szövetség csapatai a jövő hónapban fognak választani maguknak a liga új játékosai közül, amire Ryan is nagyban készül, és nem vagyok abban a tévképzetben, hogy a közeljövőben meghívást kapnék, hogy a pálya mellől nézzek meg egy meccset. De ez még nem akadályozott meg abban, hogy idejőjjek egyszerűen csak azért, mert Ryan megkért rá, ami többet mond el rólam, mint róla.

Éppen a saját dolgommal törődve és az életem folyamán hozott összes döntésemet megkérdőjelezve kortyolgotam a piát a konyha egyik csendes sarkában, amikor valaki, aki azt kívánom, bárcsak lelépne, odacsusszan mellém a pult mentén.

Abban a pillanatban ösztönösen forgatni kezdem a szememet, hogy Mason Wright kinyitja a száját, de ez még nem akadályozza meg a srácot, hogy zaklasson engem.

Kikapja az italomat a markomból – amit tudja, hogy utálok –, és kortyol belőle egyet.

– Csak nem a következő áldozatodat keresed, Roberts?

Egek, gyűlölöm a srácot!

– Nem lótték még fel a pizsamát, Wright?

Tekintetét tetőtől-talpig végighordozza a testemen, majd az ajka gúnyos félmosolyra húzódik, amitől gondolatban öklendezni kezdek.

– Ez most felhívás keringőre?

Szerencsére semmi baj az önuralmammal, ha erről a kifejezett kosarasról van szó.

– Inkább felhívás arra, hogy húzza a picsába, és hagyj békén.

Mason kuncogni kezd, és a gondolat, hogy bármiben is öröme lelhet, kihoz a sodromból. Nem tudom, honnan szerezte ez a srác az önbizalmát, de üvegben kéne árulnia. Még sosem ismertem senkit, főleg nem egy elsőévest, aki olyan arrogáns lett volna, mint ez a srác.

Visszaadja az italomat, és egy kicsit közelebb hajol.

– Ugye tudod, mennyire beindulok attól, ha így kéretem magadat?

– Én nem kéretem magamat, Mason. Nem kaphatsz meg.

– És ugyan miért?

– Azon túl, hogy ki nem állhatlak? Elsőéves vagy.

– Négy hónappal vagy csak idősebb nálam. – Szemöldökét frusztráltan összehúzza, mert isten ments, hogy egy csaj ne boruljon rögvest térdre előtte.

– Elsőéves. Vagy – ismétlem.

Mason sosem hinné el, hogy létezik olyan nő, aki nincs oda érte. Részben azért, mert rettentő vonzó, de főleg azért, mert pokolian túlteng benne az önbizalom. Inkább hasonlít egy sztereotipikus roksztárra, semmint egy kosarasra. Magas, a haja fekete, a szeme metsző kék, karjainak és hátának sápadt bőrét pedig gondosan kidolgozott tetoválások borítják. Sőhajtok egyet, majd legurítom az italom maradékát.

– Nem szeretem a fiatalabb srácokat.

– Csak óvatosan, hercegnő. – Kezét a szája elé emelve elfojt egy kacajt, mire összehúszom a szememet. – Megvillan az apakomplexusod.

– Nincsen nekem semmi komplexusom, csak téged nem bírlak. – Legszívesebben megfojtanám, de ismerve Masont, valószínűleg azt hinné, hogy előjáték. – De ha már szóba kerültek az apák, hogy van Skinner igazgató?

Bármilyen arrogáns is a főellenségem, egy gyenge pontja azért van: az apja. Senki sem tudja, hogy a Maple Hills atlétikai igazgatójának a fia, és Mason szeretné, ha ez így is maradna, úgyhogy az anyja lánykori nevét használja. Az ember azt hinné, mivel mindkettőnknek megvan a maga baja az apánkkal, ez összehozna minket, de Mason és én sosem jöttünk ki egymással, és mindegy, mennyi idő telik el, sosem leszünk barátok. Teljes bizonyossággal mondhatom, hogy mindig is türelmesen fogom várni a bukását.

– Jó tudni, hogy Ryannel rólam trécseltek szex után. – Jellegzetes, gúnyos félmosolya rögvest morcos szemöldökráncolásba vált, majd a legközelebbi piásüveg után nyúl. – Én költözöm be Ry szobájába. Mondta neked? Még csak a kódot sem fogom megváltoztatni, úgyhogy tudod, hogyan gyere be.

Ez a kölyök nem tudja, mikor adja fel.

– Hogy te milyen cuki vagy. De most komolyan, Mason, meg tudnád adni apádnak a számomat? Olyan szexi. – Nem az. – Meg szeretnék kapni egy ezüsttálcán átnyújtott helyet a kosárcsapatban.

– Ó, menj a faszba, Aurora! – nyögi, majd lecsapja az üveget a pultra, és morcos léptekkel megindul az udvar felé.

– Csak óvatosan, hercegnő! – kiáltok utána. – Megvillan az apakomplexusod!

Hátulról egy kar fonódik a derekam köré, és már éppen üténék, amikor meghallok egy rettentő ismerős, mély hangot.

– Nem teszem le az óvadékot, ha kinyírod.

– Azt mondta, hogy apakomplexusom van. – Ryan zavartan pislog, ahogy megfordulok a karjai közt, mintha nem egészen értené, hová is tart ez a beszélgetés. – Ezt csakis én mondhatom.

Ryan, végre megértve a dolgot, bólint.

– Vágom. Mit mondtál neki, amitől így kiakadt?

– Elkértem az apja számát, hogy kaphassak egy helyet a kocsársapatban.

– Rory... – Elhúzza a *ry*-t, úgyhogy tudom, bajban vagyok.

– Tudod, hogy ez elvileg titok. Mason egy érzékeny kis babocska a morcos rosszfű-álarc alatt.

Nem az én hibám, hogy Masonnek rossz kapcsolata van az apjával. Ez nem teszi őt éppenséggel különlegessé, ráadásul én sosem használtam a *nepotizmus* szót.

– Nos, ha egyszer titok, akkor nekem miért árultad el?

Ryan lehajol, és finom csókot lehel a homlokomra.

– Mert tudom, hogy ki nem állhatod a srácot, és be akartam jutni a bugyidba.

– Hm. Amúgy is beengedtelek volna.

Ryan Rothwellt a hét bármelyik napján ezer örömmel beengedném a bugyimba. Ami azt illeti, Ryan Rothwellt a hét számos napján be is engedtem a bugyimba. Ryan remek srác, és talán pont ezért is vagyok hajlandó szembenéznie Emilia haragjával, hogy csak még egyszer utoljára láthassam őt.

A férfiak irányába támasztott elvárásaim nagyjából egy szinten vannak a pokol legmélyebb bugyraival, de Ryan rendes és megbízható srác, és a mi utóbbi pár hónapban fennálló „barátság-extrákkal”-helyzetünk jó buli volt.

Van némi hírve az illetően, hogy könnyen vehető némi kötöttségek nélküli mókára, és szent meggyőződése, hogy az egyetlennek adnia kellene neki valami díjat azon szolgálatáért, amit a nők boldogságának érdekében tett az itt töltött négy éve alatt.

Szobrot kellene állítaniuk a tiszteletére.

Talán majd utánaérdeklődöm a dolognak Mason apjánál.

Ryan az állam alá csúsztatja az ujjait, majd felfelé fordítja a fejemet, kirángatva engem a gondolataim fertőjéből.

– Hiányozni fogsz, Roberts.

A válasz megakad a torkomban. Valami olyasmi, hogy „te is nekem”, vagy akár csak egy egyszerű „köszö” is megtenné, de a szavak nem akarnak kibukni. Gyűlölöm, hogy pár kedveskedő

szó, egy baráti gesztus, egy jel, hogy az együtt töltött idő jelentett neki valamit, elég ahhoz, hogy kikészüljek.

A kapcsoltunk mindig is kizárólag testi volt. Nem mintha Ryan sosem próbált volna rávenni, hogy maradjak kicsit egy-egy numera után, de hallani, hogy hiányozni fogok neki, jól esik, akkor is, ha van még vagy egy tucat lány, akinek ugyanezt mondhatja.

Mintha csak hallaná a vadul cikázó gondolataimat, Ryan felsóhajt, majd magához húz, és a hajamba fúrja az arcát.

– Féltékeny leszek a sráca, aki majd meghallgathatja, mi folyik a fejedben, amikor ilyen arcot vágasz. Majd hozd el az egyik meccsre, hogy hozzávágassak egy labdát a fejéhez.

– Nem hiszem, hogy egyikőnknek is aggódnia kéne amiatt, hogy ez valaha is bekövetkezik.

A hajamba kacag, de továbbra sem enged.

– Én csak valami ideiglenes megoldás vagyok. Az a srác, aki vel közvetlen azelőtt kefélsz, hogy rálelnél életed szerelmére.

– Ha mindenkivel összefekszel, van is rá statisztikai esély, hogy valakivel tényleg így lesz.

– Higgy nekem, Roberts. Pénzvisszafizetési garanciás üzletet kéne indítanom. Neked is meglesz majd a happy ended.

– Egek, Ryan. Ne bőgess meg, amikor éppen egy hokibuliba tartok. Tudod, hogy a szomorúságtól mindig beindulok.

Ryan felkacag, ahogy vonakodva kibontakozunk az ölelésből, és hátrálunk egy lépést.

– Ha még kétszer kimondod, hogy a szomorúságtól beindulsz, Mason úgy megjelenik, mint Beetlejuice.

A szememet forgatva a tekintetemmel keresni kezdem az ősellenségemet, és rá is lelek, ahogy éppen valaki mást zaklat a terem túlsó végében, hallótávolságon kívül.

– Nem tudnád magaddal vinni? Nélküled nem bírok el vele. Ryan a fülem mögé túri a hajamat.

– Azt mondtad, a nyáron meg akarsz változni. Talán mire visszajössz a táborból, már képes leszel elviselni őt. Addigra több tapasztalatod lesz azt illetően, hogyan bánj a gyerekekkel.

– Azt mondtam, ki akarom nőni a toxikus, saját magamnak

keresztbe tevő szokásaimat. Azt nem mondtam, hogy annyit változnék, hogy többé már ne rühelljem Masont.

– Talán pár modern romantikus regényedet le kéne cserélned néhány önsegítő könyvre.

Összehúzó a szememet.

– Szerzel egy irodalmi diplomát, és máris azt hiszed, hogy jogod van mindenféle könyvet ajánlgatni?

– Igazad van, Roberts. Azt hiszem, maradok a kaptafánál.

A búcsú ott lóg a levegőben, de képtelen vagyok rávenni magamat, hogy ki is mondjam.

– Ugye majd szólsz, hogy ment a csapatválasztó?

Ryan még egy utolsó csókot adva a homlokomra bólint.

– Arra mérget vehetsz. Kerüld a bajt.

– Hát nem mindig azt teszem?

– Szó szerint sosem azt teszed – kacag. – Ez a baj.

EMILIA OTT VÁR RÁM, amikor kiszállok az Uberből, arcán azazal a morcos grimasszal, amit ismerek és szeretek.

– Elkéstél.

Nehéz megrettenni tőle, amikor ilyen angyalian fest – szó szerint. Egérbarna loknijait koszorúba fonta a feje körül, az orrának a hegye és az orcája pedig még mindig vörös a napégéstől, miután tegnap elaludt a kertünkben. A testének többi része maradt a rá jellemző, szellemszerű fehér, úgyhogy fogalmam sincs, hogy sikerült csakis az arcán leégnie. Bár ezt most nem fogom szóba hozni.

– Segítene, ha megjegyezném, hogy milyen csinos is vagy ma este?

Nem segít, és abban a pillanatban elveszítem őt, hogy beszélünk a hokiház ajtaján, el a hokicsapat tagjainak látszatra valós méretű, kartonból kivágott képei mellett.

Bár ezek a bulik campus-szerte ismertek, mi ritkán jövünk el rájuk, részben azért, mert Emilia az olyan eseményeket részesíti előnyben, amiknek éjfél előtt vége van, részben meg azért, mert én meg inkább a kosarasokat bírom, de JJ, Emilia egyik haverja az LMBTQIA+ szövetségből, északra fog költözni, hogy profi hokis legyen, és Emilia megígérte, hogy benéz elköszönni.

Úgyhogy én meg természetesen beleegyeztem, hogy vele jövök, mert olyan remek barát vagyok, meg azért is, mert megígérte, hogy hazafele majd kaphatok egy zöldséges pizzát. Kissé aggódom, hogy a késésem rontott abbéli hajlandóságán, hogy pizzát vegyen nekem.

Hiába az embertömeg, az egész hely furcsamód otthonos, főleg ahhoz képest, hogy egy egyetemi campuson álló, hokisok által lakott házról van szó. A falakon bekeretezett képek lógnak, rajtuk egy csapat srác és két lány, a kanapén lévő díszpárnák nem úgy festenek, mintha elég baci lenne rajtuk ahhoz, hogy biológiai háborút lehessen velük indítani, és, ha csak nem csal a szemem, mintha valaki le is porolta volna.

Az meg csak nem egy poháralátét?

Átküzdve magamat a tömegben, főleg arra fókuszálva, hogy a lábam nem ragad a padlóhoz, de mindenképpen szomjasan, elindulok a hely felé, ami minden egyes buliban a kedvencem: a konyha. A hatalmas konyhasziget máris tele van mindenféle félig üres italos- és üdítőszüvegekkel. Tekintetemet végighordozom a különböző szekrényeken, próbálva kitalálni, melyikben lehetnek legnagyobb eséllyel a poharak.

Akár buli, akár nem, túl sok dokumentumfilmet láttam a tengerekről ahhoz, hogy műanyag poharat használjak. Próbaképpen belesek az egyik szekrénybe, amiben nem találok mást, csakis felespoharakat.

Szó szerint.

Az egész konyhaszekrényben nincs más, csakis felespoharak.

A második szekrény tálakkal van tele, és teljesen úgy érezve magamat, mint Aranyfürtöcske, már éppen kideríteném, hogy a harmadik szekrény-e az, amit keresek, amikor valaki megköszörüli a torkát mellettem.

– Csak nem egy tolvajhoz van szerencsém?

Kipillantva a szekrényajtó mögül, tökéletesen tudatában annak, hogy az arcom olyan színben játszik, mint egy stoplámpa, szemügyre veszem a srácot, aki éppen most kapott tilosban járáson. Százhetven centi vagyok, túsarokban még magasabb, de a pasi még így is fölém tornyosul. Ugyanakkor viszont van benne valami, ami miatt egyáltalán nem rémisztó. A bicepsze

majd' felrepezti fekete pólójának ujját, az anyag pedig ráfeszül széles mellkasára. A vonásai azonban lágyak, és az állkapcsán is éppen csak, hogy megvillan némi borosta – arcának finomsága mintha nem egészen illene a teste többi részéhez. Világosbarna haja úgy van beállítva, hogy ne lógjon az arcába, és amikor a szemem végül megakad rajta, zafírkék tekintete egyenesen rám néz, miközben valami bizonytalan, ám kíváncsi csillog benne.

Ennél cikisebb módon talán sosem találkoztam még szexi pasival.

Megvillantom felé a legártatlanabb mosolyomat.

– Beszélhetünk lopásról, ha a szóban forgó tárgy sosem hagyja el a házat?

– Ó, a francba, tudtam, hogy jogra kellett volna mennem. – Ajkának sarka felfelé görbül, szája mellett pedig apró gödröcskék jelennek meg, ahogy igyekezik nem elnevetni magát. – Én úgy tudom, a lopás az, ha valami olyasmit veszel el, ami nem a tiéd.

– Mi van, ha a tulaj sosem szerez tudomást a dolgról?

– Nos, ha a tulaj sosem szerez tudomást róla, az minden bizonnyal mindössze csak mulasztás a részéről – mondja a tarkóját dörzsölgetve. Igyekszem továbbra is az arcát nézni, nem pedig a duzzadozó karizmait, de gyenge vagyok. – Mit keresel?

Tesz felém egy lépést, mire megcsap a szantálfa és a vanília erős illata. Egyik kezét annak a szekrényajtónak feszíti, amit még mindig szorongatok, és finoman becsukja.

Mit is keresek?

– Poharakat.

– Csak műanyagok vannak, bocsi.

– Tisztában vagy vele, hogy mennyi műanyag köt ki az óceánban? Senki itt lakó sem fogja megtudni. – Ez a leghosszabb beszélgetés, amit valaha is poharakról folytattam. Valószínűleg a leghosszabb beszélgetés, amit valaki valaha is poharakról folytatott, ám mégis azon kapom magamat, hogy azon tűnődöm, miféle egyéb konyhai edényt tudnék szóba hozni, hogy tovább húzzam a dolgot.

– Szóval ezt a büntényt a cápák érdekében követed el?

– Nos, nemcsak a cápákéban. A halak, a teknősök és a bálnák is mind érintettek. – A srác becsukja szemét, ahogy igyek-

szik nem elmosolyodni, majd megrázza a fejét. – Talán egy-két polip is. Az én jó tetteim senkit sem zárnak ki.

A srác ismét kinyitja a szemét, kezét még pár pillanatig az ajtón tartja, majd kikerülve engem megindul a hatos számú szekrény felé, amit felnyitva mindenféle szedett-vedett pohárral telepakolt polcokat fed fel.

– Ne vágd hozzá senkihez, különben mindketten bajba kerülünk.

Lábujjhegyre állva leveszek egyet magamnak, amin a Maple Hills Egyetem logója virít, meg egy másikat Emiliának, amin az áll, hogy „A barátaim elmentek az LA Pride-ra és én meg csak ezt a poharat kaptam”.

– Jó gyorsan megtaláltad őket. Csak nem loptál már innen korábban? – Fogd már be, Aurora.

Leteszem őket a pultra, majd megragadom a legközelebbi italos üveget, és tartalmát a frissen elnevezett győzelmi poharaimba töltöm. A segítőkész idegen felkacag, és kinyit egy üveg üdítőt, majd felém tolja azt. Egészen addig vár a válasszal, amíg már majdnem öntök.

– Nem, itt lakom.

Ó, a francba. A szavai váratlanul érnek, mire az üdítő üveg eltéveszti a pohár szélét, és pezsgő, ragadós folyadékkal teríti be a pultot. Dupla francba.

– Bocsi, bocsi, bocsi!

Még mielőtt esélyem lenne bármit is reagálni, a pasi máris egy konyharuhával törölgetni kezdi az általam okozott mocskot.

– Saj...

– Ne aggódj! – mondja a srác halkán, belém fojtva a szót, még mielőtt megint bocsánatot kérhetnék. – Ez csak üdítő. Állj arrébb, nehogy vizes legyél.

Teszem, amit mond, aztán nézem, ahogy elővesz egy fertőtlenítőspray-t, és a részeg és semmit észre sem vevő emberek közepette, akik továbbra is azon vannak, hogy italt keverjenek maguknak, rendesen letakarítja a pultot. Miután végez, fogja az üdítő üveget, és óvatosan megtölti mindkét poharat, amiket aztán átnyújt nekem.

– Szóval akkor te vagy az, amelyik porol – motyogom.

– Tessék?

– Semmi. Köszönöm... és még egyszer bocsí.

Nekidől a pultnak.

– Azért kérsz bocsánatot, mert megszegted a maradj-távol-a-szekrényeinktől szabályt, vagy azért, mert összebarmoltad a konyhát?

Keresztbe téve a karomat a mellkasom előtt, játékosan ösz-szeszorítom az ajkamat.

– Nem láttam semmi táblát.

Ezúttal valóban felnevet – a mellkasából őszintének tűnő mély moraj tör fel. Észreveszem, hogyan néz engem, diszkréten tetőtől-talpig végigjáratva rajtam a tekintetét. A figyelmétől bizseregni kezd a testem, mire rögvest többet akarok belőle.

– Nem olyan nőnek tűnsz te nekem, aki amúgy figyelne egy táblára.

– És ugyan miért nem? – Ez aztán provokatív egy kérdés. Ezzel tisztában is vagyok. Mint ahogy ő is. A közelben lézengő, minket éppen kihallgatni próbáló srácok, akik minden bizonynyal a csapattársai lehetnek, szintén tisztában vannak vele. – Jól gondold meg, mit felelsz, közönségünk van.

A szemöldökét összehúzza hátrapillant, aztán mire ismét felém fordul, már rózsaszín a füle hegye. A báméskodók elhúzzák a csikot, de ez is elég volt ahhoz, hogy kipukkassza a srác önbizalmát. A hirtelen jött félenkségét egészen bájosnak találom. Hozzá vagyok szokva, hogy bepróbálkozzanak nálam, de nem hiszem, hogy valaha is lett volna rá példa, hogy valaki elpiruljon előttem. Ki akarom deríteni, mi rólam az első benyomása. Azt akarom, hogy továbbra is úgy nézzen rám, mint azt fél perccel ezelőtt tette. Meg egy kicsit meg akarom gyilkolni a haverjait.

Már majdnem egyszerűen fogom magam és nekiszegezem a kérdést, amikor egy meleg kéz nehezedik a karomra, és Emilia megjelenik mögöttem.

– Olyan szomjas vagyok! – Vet egy pillantást Mr. Segítő-készre, és rávigyorog. – Hali, Emilia vagyok.

A srác illedelmesen biccent egyet.

– Szia, örvendek a találkozásnak. Én meg Russ.

– Csak nem Jaiden Russa? – kérdezi Emilia, ahogy megragadja az italát, majd a szemét forgatva rám néz, amikor elolvassa a pohár oldalán lévő feliratot.

A pasi szinte már szégyenlősnek tűnik, ahogy felfogja, mit is mondott Emilia. Miért ilyen cuki?

– Öhm, ja. Már mint azt hiszem. Kétlem, hogy JJ más Russt is ismerne.

Megint megdörzsöli a tarkóját, mire a pólójának szegélye kicsit megemelkedik, felfedve egy keskeny szeletnyi napbarnította bőrt, mire az én szexéhes agyam kihagy egy kicsit.

– Én Aurora vagyok – bukik ki belőlem szinte már agresz-szívan.

Emilia felém fordul – az arcán zavar és az én nevemben érzett szégyenérzet keveréke játszik. Úgy döntök, nem is törődök vele, majd nagyot húzok az italomból, engedve, hogy az erősen maró vodka elmossa megaláztatásomat. Russ tekintete egyenesen rám szegeződik, ahogy leengedem a poharamat, és ismét meglátom őt.

Már megint látszódnak a gödröcskéi.

Emilia megköszörüli a torkát, mire erőnek erejével felé fordítom a tekintetemet. Úgy néz rám, mint aki ezért még később minden kétséget kizáróan rendesen meg fog szívadni.

– Azért jöttem, hogy szóljak, a társalgóban mindjárt kezdődik a részeges Jenga-parti, ha be akarsz szállni.

– Részeges Jenga?

– A srácok némelyik rúdra kihívásokat írtak – magyarázza Russ. – Robbie és JJ szeretik kicsit érdekessé tenni a dolgokat.

Emilia játékosan csettint egyet a nyelvével.

– Tudtam, hogy valahogy tuti benne van a keze. Az ég tudja, milyen kihívásokat találtak ki. Rory, akkor majd ott találkozunk?

Bólintok, mire Emiliának ismét nyoma vész, egyedül hagyva engem az új barátommal.

– Mégis mennyire szeretik érdekessé tenni a dolgokat?

Russ ajka ismét felfelé gördül, és édes jó istenem, semmi okom nincs rá, hogy azért akarjak valakivel smárolni, ahogy az ajka mosolyra húzódik, de az, ahogy a srác a magabiztosság és a bizonytalanság közt pattog, valamiért nagyon bejön.

Russ nagyot kortyol a söréből, amíg átgondolja a kérdésemet, én meg csak várok. Kínosabban kéne éreznem magamat, amiért ilyen szégyentelenül lógok valami pasi szavain, de ez itt előttem szexi és egy kicsit félszeg, szóval úgy vagyok vele, hogy ezen majd aggódjon a jövődöbeli pszichológusom.

– Miért nem jössz, és deríted ki magad?

Harmadik fejezet

RUSS

– MIÉRT NEM JÖSSZ, és deríted ki magad?

A fejemben olyan jól hangzott, de most, hogy hangosan is kimondtam, nem állom meg, hogy gondolatban fel ne szisszenjek azon, milyen idiótán is hangzik. Ez a csaj túl szexi ahhoz, hogy velem beszélgessem, és fogalmam sincs, hogyan sikerült összehoznom ezt a helyzetet.

JJ rajtakapott, miközben figyeltem őt, ahogy a konyhában szaglászott, mire előadott nekem egy Oscar-esélyes „siker a nőekkel” lelkesítő beszédet, majd azzal a paranccsal, hogy kínáljam meg őt egy itallal, a lány felé lökött.

Bár nem vagyok *teljesen* reménytelen, ha csajokról van szó, a jótól azért elég messze vagyok, amit sikerült is bizonyítanom, amikor a házamban lévő, vonzó idegennel való első beszélgetésem a tolvajlásról szólt. Általában kell egy kis idő, hogy ellazuljak és ne feszengjek, ami nem túl ideális egyetemi bulik esetében. Az alkohol néha elég hosszan áthidalja ezt a rést ahhoz, hogy elkérjem valaki számát, de nem iszom túl gyakran, amiből kifolyólag krónikusan szingli vagyok.

Bár kissé bizsergek az italomtól, Aurora egyszerűen kibaszott csinos, ami a kifogásom arra, miért is képtelen az agyam előállni valami megkapó beszédtemával. Az arcát még csak nem is láttam, amikor megközelítettem őt, csak a hosszú lábát és az apró szoknyával és felsővel fedett idomait. Aztán a feje előbukant a szekrényajtó mögül, mire megpillantottam a szőke hullámokkal keretezett arcát, a rózsaszínre pirult orcáját, és a rám ártatlanul felpillantó, smaragdzöld szemét, mint akit éppen raj-

takaptak, ahogy a sütisdobozban matat. És aztán elmosolyodott, amit valószínűleg már milliószor megtett az élete folyamán, de ettől függetlenül én rögtön megfeledeztem róla, hogy mennyire béna is vagyok a csajokkal. Mindenről megfeledeztem.

Korábban ígéretet tettem magamnak, hogy ha találok valakit, akit szexinek gondolok, beszélni is fogok vele, és gyakorlatilag most is éppen azt teszem, még akkor is, ha Aurora mindjárt udvariasan vissza fog utasítani. Nagyon azon vagyok, hogy nekifeküdjek a sörtől kapott, mesterséges önbizalomnak, és ne hulljak darabokra kíváncsi tekintete tüzében, ahogy átgondolja az ajánlatomat.

Aurora felém nyújtja a kezét, amitől meglepődök, és alig álom meg, hogy a szemöldököm a hajvonalamhoz ne ugorjon.

– Mutasd az utat!

Az ujjainkat összefűzve megindulok vele a társalgó felé, miközben némán ismételve magamban, hogy *tettesd, amíg nem megy és szexi hokis vagy és az egyetlen személy, aki tudja, hogy nem vagy magabiztos, az te magad vagy*, mint ahogy azt JJ mondta.

Sosem hittem volna, hogy a tanácsa majd bejön, de a barátom egy cseppet sem tűnik meglepettnek, amikor Aurorával kéz a kézben odamegyek a Jenga-asztalhoz. Ami azt illeti, egy kicsit önelégültnek is tűnik. A lány testét közel tartom a magaméhoz, ügyelve arra, hogy egy részeg vendég se ütközzön neki, amíg oda nem érünk az ebédlőasztal körül gyülekező tömeghez.

– Készen állsz erre? – kérdezem, bár nem vagyok biztos benne, hogy most magamhoz vagy hozzá beszélek.

Ahogy felpillant rám, a tekintete ellágyul, majd finoman megszorítja a kezemet.

– Mégis mennyi galibát okozhat egy Jenga-parti?

– Joe barátom éppen most készül a Yale jogi karára, és a srácok megkérdezték tőle, hogy mi számít bűncselekménynek Kalifornia államban. – Joe ezen még csak meg sem lepődött. Miatán felolvasott egy listát a telefonjáról, Robbie és JJ senkinek sem engedte meglesni, miket is írtak a kockákra, miközben egymás közt úgy kuncogtak, mint két kisiskolás.

– Semmi sem árulkodik úgy az egyetemi életérzésről, mint letenni valakiért az óvadékot. Biztos vagyok benne, hogy már mindketten tettünk rosszabbat. Gyerünk!

Nem engedi el a kezemet, ahogy magabiztosan, a fejét magasán tartva, miközben a haja minden lépéssel csupasz válla körül táncol, átvág a tömegen. Nem vagyok biztos benne, hogy lettem én az, akit vezetnek, de ettől függetlenül követem őt a Stassie és Emilia közötti részhez.

Ahogy a látóterébe kerülök, Stassie lelkesen integetni kezd nekem, majd megpaskolja az asztalt maga mellett.

– Foglaltam neked helyet, muffin.

Abból, ahogy a Jenga-tornyot és a felespoharakat is megremegtető erővel ütögeti meg az asztalt, egyértelműen látszik, hogy már részeg.

– Oké, Godzilla – kapja fel Lola a fejét az asztal túlsó oldalán. – Igyekezzünk még nem azelőtt ledönteni a tornyot, hogy mindenki lemeztelenedne. Anyám.

Stassie eltátog egy *upsz*-ot, majd megvillant felém egy lagymatag, részeges mosolyt, ahogy odabújik Nate oldalához. A tekintete előbb az Aurorával összefűzött kezemre siklik, majd fel Aurorára, mire az állkapcsa egy kicsit elernyed, aztán kissé ügyetlenül felmutatja nekem a hüvelykujját.

Mégis hogyan legyek ál-magabiztos a csajokkal ilyen körülmények közt?

– Muffin? – kérdezi Aurora, ahogy elfoglaljuk helyünket a barátaink közti részben, majd elengedi a kezemet, hogy előtúrja a mobilját a táskájából. Szeretnék kezdeni valamit a kezemmel ahelyett, hogy csak állok itt mellette félszegen, de a telefonom csekkolása messze nem tartozik a kedvenc dolgaim közé, úgyhogy végül megelégszem annyival, hogy a nadrágom zsebébe dugom a kezemet. Figyelem, ahogy Aurora fűrgén és halkán puffogva végigpörgeti az értesítéseit, majd visszacsúsztatja a telefonot a táskájába, és felpillant rám.

– Nagyon, nagyon hosszú történet. – A Stassie-vel való, egy órán át tartó álrománcom mintha ezer éve történt volna, és még csak nem is vagyok biztos benne, hogy le tudnám-e írni a most köztünk lévő furcsa, ám tündéri kapcsolatot. Bár Stassie min-

dig azt mondja, hogy megfájdul a feje a vacak kommunikációs készségeimtől.

Mondj valami érdekeset, Callaghan!

Aurora semmi egyebet nem mond az én nem-válaszomra, hanem helyette a másik oldalán álló Emiliához fordul, és vele kezd el beszélgetni. Hosszan kifújom a levegőt, és a barátaim irányába fordítom a figyelmemet. A srácok éppen kérdésekkel ostorozzák Robbie-t, akin látom, hogy pillanatról pillanatra egyre jobban kijön a béketűréséből.

– Hol van Hen? – kérdezi Robbie, szúrós tekintetét egyesével végigjártatva a csapatársaimon. – Ez az ő kibaszott ötlete volt.

– Itt vagyok! – kiáltja Henry, ahogy egy összetűrt hajú lányral a sarkában átverektszi magát a tömegben. – Bocsánat, itt is vagyok.

Ha ez most hoki lenne, és Henry azért késett volna, mert megdöntött egy csajt, Robbie ízekre szedné. Robbie amúgy éppen olyan komolyan veszi a partijátékokat, mint a hokit, de jelen pillanatban, miután egész nap az edzőhöz hasonlítgatták, kétségbeesetten próbálja bebizonyítani, hogy nem olyan karót nyelt, mint Faulkner.

Becky, Henry legfrissebb csaja, súg valamit a fülébe, nyom egy csókot az arcára, aztán már ismét bele is veszik a buliba. Henry hamiskás félmosolya csak még tovább ingerli Robbie-t, ami remek hír minden olyan játékos számára, aki titkon visszaszámol arra várva, hogy Robbie mikor veszíti el a fejét.

Robbie felhagy azzal, hogy megpróbáljon mindenkit felnyársalni a tekintetével, és kissé felemeli a karját, mintha tapsolni készülné, mire mindenki visszatartja a lélegzetét, de aztán az egyik kar visszazuhan, a másik meg Lola csípője köré simul.

– Ok...

– Van még időm kimenni a mosdóba? – kérdezi Kris.

– Nem, kibaszottul nincs – csattan fel Robbie. – Csak állj már oda, az ég szerelmére, és hallgasd végig a játékszabályokat, mielőtt totál kitérek a hitemből!

Sóhajok kórusa hallatszik, ahogy rajtam és Henryn kívül mindenki a tárcájáért nyúl, és bankókat halmoz Kris kinyújtott tenyerébe. Robbie a mellkasa előtt szoroson keresztbe tett karral

vár, amikor pedig minden pénz gazdát cserélt, ismét nekiveselkedik.

– A következő személy, aki kiakaszt, nem játszik a következő tanévben. – Mindenki némán vár, és az ajkába harapva igyekszik nem elnevetni magát. – Kihúzol egy Jenga-rudat: ha nincs rajta semmi, akkor a következő játékos jön, te pedig felteszed a rudat a torony tetejére.

– Szóval mint a rendes Jengában – vigyorog JJ.

Robbie ügyet sem vet rá, talán azért, mert JJ-t többé már nem parancsolhatja a kispadra.

– Ha kihívást kapsz, vagy megcsinálod azt vagy a hátulján lévő bünti feladatot, vagy iszol két felest. Ha nem százkilós hoki-játékos vagy, akkor csak egy felest kell innod, hogy fair legyen a játék. Annak, aki ledönti a tornyot, meztelenül végig kell rohannia a Maple sugárúton. Lola, te kezdesz.

– Várj – szól közbe Joe. – Minek a feles, ha vannak bünti feladatok a rudak hátulján?

Robbie olyan szúrós tekintettel néz rá, amitől végigfut a hideg a hátamon.

– Azért, mert én találtam ki a szabályokat, és én azt mondom, hogy vannak felesek és vannak bünti feladatok.

Elkezdődik a játék, ami a Titans-módihoz megfelelően kész káoszhoz vezet. Mattie-nek el kell küldenie a galériájában lévő legfrissebb fotót a családi csoportos chatbe – nem hajlandó elmondani, mi van rajta, de egy pillanatra ellép az asztaltól, hogy fogadja a nagymamája hívását. Henrynek és Bobbynak ruhát kell cserélnie. Joe kihúz egy rudat, amin az áll, hogy „Add oda az alsóneműdet a veled szemben álló személynek”, mire Aurora barátnője, Emilia összevitatkozik Krisszel, hogy nem ő, hanem a Kris áll Joe-val szemben. Mire a kör eléri az asztal azon oldalát, ahol mi is állunk, Kris a ruhái felett viseli Joe boxeralsóját, és inkább iszik két felest, mintsem hogy smároljon Emiliával, akinek barátnője van, és megfenyegeti a srácot, hogy lekever neki egyet, ha bármivel is megpróbálkozik. Emilia egy feladat nélküli rudat húz ki, utána pedig Aurora ugyanígy jár. Nehéz lenne nem észrevenni a csalódottságot.

Éppen eltereli a figyelmem Aurora cuki, duzzogó arca, amikor meghallom, hogy az egyik srác odakiált nekem:

– Igyekezz már a piczába, muffin!

Óvatosan kinyomom a középben lévő rudat.

*MUTASD MEG A LEGUTOLSÓ KAPOTT
ÜZENETEDET A MELLETTED ÁLLÓ SZEMÉLYNEK*

Igyekszem nem elejteni a rudat, ahogy a kezem izzadni kezd, majd megfordítom, mert bármi is legyen a bünti feladat, ennél csak jobb lehet.

KÜLDJ FAULKNERNEK EGY „SZERETLEK”-ÜZIT

Tévedtem.

Mindenki azt kérdezzeti, hogy mi áll rajta, de az agyam ezerrel teker, próbálva rájönni, hogyan is mászhatnék ki ebből anélkül, hogy el kéne magyaráznom, miért is van erre szükség. Azon kívül, hogy semmi kedvem megint magamra haragítani az edzőt, a legutolsó üzenet, amit kaptam, apámtól jött, aki arra kért, hogy küldjek neki pénzt. A gyomrom görcsbe rándul a csúf igazságnak a súlyától, miszerint apám mindig megtalálja a módját, hogy kígyó módjára belopakodjon az életem minden egyes szegletébe, és tönkretegye azt. Még csak végig sem olvastam az üzenetet, mielőtt becsuktam volna a beszélgetést – úgyis mindig ugyanazt a szar kifogást használja.

Majd visszafizetlek. Kétszeresen visszafizetlek. Ismerek egy pasast, aki ismeri a tréneret, úgyhogy ez a futam tuti biztos.

Vagy, ha ivott egyet: *Mindent nekem köszönhetsz. Hátat fordítottál a családnak. Még a saját vérednek sem vagy hajlandó segíteni, nem vagy a fiam. Azt hiszed, hogy jobb vagy nálunk, mert valami flancos iskolába jársz, de úgyis el fogod baszni az egészet.*

Türelmetlenül várva a válaszat Stassie kikapja a rudat a kezemből, és hangosan felolvassa a csapatnak, akik érthető módon felkacagnak. Én is nevetnék, ha az üzenet bárki másától lenne. Két kezembe veszek egy-egy felest, és gyors egymásutánban lehajtom őket.

– Azta, te aztán tényleg nem akartad, hogy lássam azokat a meztelen fotókat – mondja Aurora, ahogy a kézfejemmel letörölök az államról egy kósza italcseppet. – Csak viccelek, ne nézz már ilyen komolyan. Amúgy meg tetszik.

– Tetszik?

A lány bólint.

– Az, hogy nem villogtatod a magánügyeidet. Tetszik, ha valaki privát.

Privát. Valami, amiben jó vagyok. Kár, hogy csupa rossz ok miatt van ez így.

A játék folytatódik, körbe és körbe, gurulnak a felesek, teljesítődnek a feladatok, szállnak a sértések Robbie és JJ irányába. Nate-nek pénzt kell küldenie a húgának, amiért nem csókolta meg a tőle balra lévő személyt, szó szerint Robbie-t. Bobby küld egy „Hiányzol”-üzenetet Faulknernek, Henrynek egy húzásra le kell hajtania egy sört, én meg elveszítem a pólómat, miután nem csókolom meg a hozzám legközelebb eső vöröshajú személyt, Lolát. Lesmárolni a lakótársam és egyben edzőm csaját nem tűnik a legjobb módjának, hogy túléljem az egyetemi karrierem még hátralévő részét.

Emilia odahajol a toronyhoz, ami jelentősen ingatagabbnak tűnik, mint korábban volt. Arcán vigyor terül szét, ahogy felolvassa a kihúzott rúdon lévő feladatot.

– Nevez meg két embert, akiknek aztán csókolóznia kell. Olyan gyerekesek vagytok, srácok – motyogja, majd ajkán csibészes mosollyal felénk fordítja a rudat. – Nos, mivel csakis őket kettejüket ismerem... gondolom... kénytelen leszek Aurorát és Russt megnevezni.

– És én mi vagyok? Egy kísértet? – kiáltja JJ az asztal túlsó oldaláról, ahogy drámaian a levegőbe lendíti a karját. – A barátságunk egyértelműen csak valami vicc számodra.

Hallom, hogy Aurora mond valamit, de egészen addig nem fogom fel, hogy a nevem az, amíg meg nem érzem, hogy engem néz. Tényleg csoda szép, jesszusom.

Az egyetlen személy, aki tudja, hogy nem vagy magabiztos, az te magad vagy.

Aurora arca vörösebb, mint korábban volt, a szeme csillog.

– Elég józan vagy ahhoz, hogy ne legyen ebből baj?

Aurora vigyorogva bólint.

– És te?

Gyengéden a haja alá csúsztatom a kezemet, és megfogom a tarkóját, a hüvelykujjammal az állkapcsa alatt cirógatom, miközben a pulzusa a tenyerem alatt zakatol.

– Igen. – Ahogy lehajtom a fejemet, ő lábujjhegyre áll, keze megtalálja helyét a nyakamon, majd a szám az övéhez ér. A csók először lágy, tétova, de aztán Aurora halkán felnyög, majd vagy egy percre megfeledkezem róla, hogy közönségünk van.

A közönség viszont nem feledkezik meg rólunk, és amikor közelebb húzom a testét az enyémhez, a körülöttünk állók ujjongva felkiáltanak, amivel mindkettőnket egy pillanat alatt visszarántanak a valóságba. Aurora hátrál egy lépést, majd kezét az ajkához kapva Emiliához fordul, és súg neki valamit, amit hallva a lány vigyorogni kezd.

Tettesd, amíg nem megy.

Folytatódik a játék, üres rúd üres rudat követ körbe az egész asztal mentén, aminek nyomán az emberek kezdik pedzegetni, hogy Robbie és JJ biztos egyszerűen feladta az újabb feladatok kitalálását, amit mindketten rettentő sértőnek találnak. Aurora kihúz egy újabb üres rudat, mire az egész asztal csalódottan felnyög.

– Ez a torony jobban bírja a gyűrődést, mint én – motyogja Aurora, ahogy a rudat az ingatag épület tetejére helyezi.

Kihúzom az enyémet, mire rögtön észreveszem Robbie macskakaparását a fán.

IRÁNYVÁLTÁS

– Irányváltás? – olvasom fel hangosan. – Nem értem.

– Azt jelenti, hogy megint én jövök – mondja mellőlem Aurora, mire Robbie helyeslőn bólint.

Kiválaszt egy rudat, ami – szintisztán mérnöki szempontból nézve – az egyik lehető legrosszabb, amit csak választhatott volna, ha azt akarja, hogy a torony állva maradjon. Felöltik benem, hogy talán egyszerűen csak látni akarja, ahogy az leborul,

de aztán ez a gondolat félbeszakad, amikor nevetni kezd. Mert-hogy az kibaszottul varázslatos.

A csapat felé fordítja a rudat.

*ADJ KÉTPERCES ÖLTÁNCOT A HOZZÁD
LEGKÖZELEBB LÉVŐ HOKISNAK*

– Azt én írtam! – kiáltja Lola boldogan. – Szívesen, muffin!

Ha tekintettel ölni lehetne, már halott lennék. Miután kicsit túl sokáig vizslatták Aurorát, mindegyik játékos szintiszta irigységgel néz felém. Hangosan megköszörülöm a torkomat, mire rögtön abbahagyják.

Ó, haver. Az összes barátom szeme láttára fog felállni.

Bobby elsiet, hogy hozza az egyik széket, amit korábban elpakoltunk, Anastasia meg megkérdezi Aurorától, milyen zenét szeretne. Tudom, ez nem nagy dolog, de attól még egy kicsit nagy dolognak érződik. Biztos vagyok benne, hogy a képem olyan vörös, mint egy paradicsom. Mégis hogy a picsába tettesek magabiztosságot, miközben ilyen dolgok történnek?

Aurora füléhez hajolok, hogy csakis ő hallhasson engem.

– Nem kell ezt csinálnod. Ne hagyd, hogy rákényszerítse-
nek.

– Csak egy hülye kis tánc – mondja, miközben megszorítja a karomat. – De azért köszi. De ha te nem vagy benne, akkor inkább lehúzom a feleseket.

– Benne vagyok. – Olyan kibaszottul benne vagyok.

– Van valami, amit nem szeretnéd, hogy csináljak?

– Azt csinálhatsz, amit csak akarsz.

Van abban valami, hogy már félmeztelen vagyok, amitől ez az egész sokkal intimebbnek érződik. Szerencsére az, hogy egy kisebb sereg bámulja az embert, miközben egy étkezőszéken ül, elég ahhoz, hogy eltörölje ezt az érzést.

Jó tudni, hogy ez fog járni a fejemben, amikor legközelebb leülök enni.

Aurora a felesei után nyúl, és kettőt is iszik.

– Nem adom fel – tisztázza gyorsan. – Csak kell egy kis fo-
lyékony bátorság.

Úgy érzem, nekem is szükségem lenne egy kis bátorságra, pedig nekem mindössze csak annyit kell tennem, hogy itt ülök, és engedem, hogy egy csaj, aki annyira jó nő, hogy még az is kész csoda, ha egyáltalán szóba áll velem, táncoljon rajtam. A zene valami pörgős, toplistás dalról Zayn *Sweat* című számára vált, Lola pedig, a képernyőn a beállított időzítővel, a magasba emeli a telefonját.

Könnyű megfedkezni mindenki másról a szobában, ahogy Aurora odasétál hozzám, és mosolyogva elhelyezkedik mögöttem. Kezdsnek mindkét kezét a vállamra helyezi, majd lassan lecsúsztatja őket a mellkasom és a hasizmaim mentén, mígnem már annyira előrehajol, hogy a feje egy szintben van az enyémmel. Pusztít nyom az arcomra, majd halkán felkacag, és ez az a pillanat, amikor belém hasít, hogy most a lehető legjobb fajta kínzás következik.

Elém lépve Aurora lassan ringatni kezdi a csípőjét a zene ritmusára. Kicsit szétlöki a térdemet, majd a lábam közé lép, megfordul, és az ölembe ül.

A harminc másodperc, amíg Aurora egyenest a farkamnak döngöli a seggét, egy pillanat alatt elröppen. A háta a mellkasomnak feszül, miközben az orromat barackillat tölti meg, ahogy a haja ide-oda rebben. Gondolatban sorolni kezdem a halott elnököket, de semmire sem megyek vele. A csípője ritmust vált, majd a teste szinte vibrál, ahogy felnézve rám kuncogni kezd. Ja, semmi kétség felőle, érzi, hogy a kemény farkam a seggének nyomódik.

Olyan erővel szorítom a szék ülőkéjét, hogy belefehérednek a bütykeim – úgy tűnik, még csak meg sem kell érintenem őt. Felemelkedik rólam, és nem kell sokáig amiatt pánikolnom, hogy bárki is kiszúrja az álló farkamat, mert Aurora megfordul, és rögvest ismét elhelyezkedik rajtam lovaglólásban.

Ez rosszabb, sokkal, sokkal rosszabb.

Mármint rosszabb egy jobb módon. Hiszen Aurora kibaszott szexi, és most még az arcát is láthatom, miközben magával totálisan megelégedve nekem feszíti az ágyékát.

– Megérinthetsz – suttogja, a szeme sötét.

George Washington, John Adams, Thomas Jefferson...

Miközben ő tovább mozog, én két kézzel megragadom a csípőjét, a hüvelykujjam finoman cirógatja a szoknyájának derék-része és a felsője közül kivillanó, keskeny bőrcsíkot. Ujjaival a hajamba túr, a melle a mellkasomnak feszült, miközben az arca egyre közelebb kerül az enyémhez.

És aztán az időzítő megszólal, mire életemben először gyilkosságot akarok elkövetni.

A varázs megtörik, mi pedig hirtelen mindketten tudatára ébredünk annak, hogy nem vagyunk egyedül. Aurora nehezen véve a levegőt hátrahúzódik, miközben JJ, áldott legyen a neve, felveti, hogy tartsunk egy kis szünetet, hogy mindenki tölthessen magának egy új italt, meg elmenjen mosdóba, aztán tiszteleg előttem egyet, ahogy a szoba elkezd kiürülni.

Kezemmel még mindig Aurora csípőjét markolom, ő pedig továbbra is egyenesen a szemembe néz, és van ott valami a felszín alatt, valami bizonytalan. Mintha csak várna valamire, de nem tudom, mire.

– Öhm, ügyes voltál.

Egyértelmű, hogy valami dicséretre várt, mivel a mosolya tovább szélesedik, ahogy már mozdul, hogy felálljon, de erre még szorosabban tartom a csípőjét, az ölemben tartva őt.

– Kaphatnék egy percet?

Hogy elfojtsa nevetését, Aurora az ajkába mélyeszi fogát, és bólint.

– Hát persze.

James Madison, James Monroe, John Quincy Adams...